

Jeg har foran nævnt de store Bidrag, der gennem Foreningerne ere tilvejebragte til de arbejdsløse. Der er for mig nævnt mange smukke Træk paa Offervillighed fra enkeltes Side, som jeg dog ikke skal trætte det ærede Ting med. Jeg skal kun nævne et, som synes mig særlig talende, og som saa rørende fortæller om, hvor smukt Arbejderne kunne tænke paa deres lidende Kammerater. Det var en 57aarig Bygningssnedker, som i lange Tider havde gaaet arbejdsløs, og som havde fundet det rettest at sælge sit Bohave og sine Klæder, eller i alt Fald de fleste af dem, og udvandre med sin Familie til Sydamerika. Det skete, og Manden kom af Sted. Paa Vejen derover mistede han sit mindste Barn, som han maatte begrave i Atlanterhavet. Men efter at han var kommen til Buenos-Ayres og havde faaet Arbejde og kun haft dette i nogle faa Maaneder, viste han sin Erkendtlighed mod sine gamle Kammerater ved at sende til sidste Jul 50 Kr. paa en Postanvisning til Fagforeningen med Opfordring til at fordele Beløbet blandt 5 arbejdsløse Bygningssnedkere. Det forekommer mig, at dette lille Træk sammen med de store Beviser paa Organisationernes Hjælpsomhed, ere Vidnesbynd, som de ærede Medlemmer af dette Ting utvivlsomt alle maa respektere, og som vise, at Arbejdernes Organisationer ingenlunde, til Trods for saa megen anden Virksomhed, som kunde siges at lægge Beslag paa de arbejdende Medlemmer, glemme, at de af deres Kammerater, der ere i Nød, trænge til hjælpende Hænder og til at faa i saa rigt Maal, som Arbejderne ere i Stand til at afse det, Bidrag fra deres arbejdende Klassefæller. Det er jo i disse Aar utvivlsomt konstateret, at Samfundet ikke er i Stand til at skaffe de arbejdsløse Arbejde. Det er jo nævnt ved disse Forslags tidligere Behandling, at man maatte se at skaffe Arbejde til disse Folk. Og vi Socialdemokrater have jo ikke paa nogen Maade lagt Skjul paa, at der intet er, som Arbejderne hellere ønske end netop Arbejde. Det er ikke Gaver, det er ikke Understøttelse, Arbejderne først og fremmest ønske, men hvis det er muligt at tilvejebringe Arbejde for disse 10—15—20 Tusinde, som gaa arbejdsløse, saa er det selvfølgelig det, man først og fremmest ønsker. Men det har i de Aar, der ere gaaede, vist sig umuligt for Samfundet, i alt Fald i nogen nævneværdig Grad, at skaffe Arbejde til de arbejdsløse. Kapitalen regerer jo med Hensyn til de Arbejder, der skulle iværksættes, naar det ikke ligefrem er Stats- eller Kommune-

arbejder. Den almindelige Byggevirksomhed er standset og har været standset i disse Aar og holdes vedblivende standset af Pengeinstitutterne. Det er ikke, fordi der i dette Øjeblik er for mange ledige Lejligheder i Storbyen København. Tværtimod, det viser sig, at i det sidste Aar var Forøgelsen af Lejlighedernes Antal kun 727, medens det normalt skulde være omtrent 3500. Det er altsaa ingenlunde saaledes, at der nu er bygget det, som normalt burde bygges. I Øjeblikket kan der ikke siges at være noget stort Antal ledige Lejligheder, men Pengeinstitutterne ønske ikke Byggefotagender satte i Værk. Der er en Slags Bankrust, der regerer paa dette Omraade, og som i alt Fald foreløbig nægter at forandre Forholdet, før der er Udsigt til rigeligere Profit, end der formentlig synes at være i dette Øjeblik.

Der taltes jo ogsaa for et Par Aar siden — det var et Udvalg fra Landboforeningerne, der var over hos en af Ministrene — om at flytte Arbejdskraften fra By og til Land. Vi Socialdemokrater ere vel nok de eneste, som, siden denne Henvendelse skete, have foretaget os noget for at imødekomme de Ønsker, der fremsattes. De samvirkende Fagforbund vare straks villige til at medvirke til en saadan Flytning af Arbejdskraften. Men den Efterspørgsel, der syntes at være til Stede, da Udvalget var hos Ministeren, udeblev, da det først blev en Kendsgerning, at de samvirkende Fagforbund vilde medvirke til at flytte ledig Arbejdskraft fra By og til Land. De enkelte Henvendelser, der ere komne om Arbejdere, ere tilfredsstillende blevne efterkomne fra Arbejdsanvisningskontorenes Side. Men til Trods for denne højtidelige Henvendelse fra et Udvalg i Jylland — et Landboforeningsudvalg var det, saa vidt jeg husker — er det kun en meget ringe Virksomhed, der er udfoldet siden den Gang, naar undtages, hvad der er gjort fra de samvirkende Fagforbund, hvilken Virksomhed desværre ikke har baaret nogen Frugt.

Jeg omtalte før, at Arbejdsløsheds-kasserne ofre et ikke ubetydeligt Beløb paa Opretholdelsen af et Arbejdsanvisningssystem; hvilket formentlig ogsaa viser, at Arbejderne meget gerne ønske at bidrage til at flytte den ledige Arbejdskraft fra de Steder, hvor den befinder sig, hen til de Steder, hvor der er Efterspørgsel efter Arbejdskraft. De Udgifter, som Arbejdsløsheds-kasserne have haft til Arbejdsanvisning, ere, som Arbejdsløshedsinspektøren oplyser i sin Beretning, i Aaret 1909—190